

54.

DEKRET

o wyjęciu z pod mobilizacji osób, pełniących służbę przy władzach i urzędach państwowych i publicznych.

Osoby, pełniące służbę przy władzach i urzędach państwowych, miejskich, gminnych, kolejach, telegrafach, telefonach, jako też w szkołach, nie podlegają rozkazowi mobilizacyjnemu, ogłoszonemu dekretem Rady Regencyjnej z d. 4 listopada r. b., i winny pozostać na zajmowanych stanowiskach.

Powyższe władze i urzędy, jak również instytucje społeczne, finansowe, dobroczynne i inne o charakterze użyteczności publicznej mają prawo reklamować z wojska pracowników, niezbędnych do należytego pełnienia czynności tych władz i instytucji. Reklamacje winny być poświadczone przez odpowiedniego ministra i przedłożone do decyzji Ministrowi Spraw Wojskowych,

Dan w Warszawie, dnia 7 grudnia 1918 roku.

Naczelnik Państwa:

J. Pilsudski

Prezydent Ministrów:

Moraczewski

Minister Wyznań Religijnych
i Oświecenia Publicznego:

Prauss

55.

DEKRET

w przedmiocie utworzenia Urzędu Rozdzielczego w celu centralizacji zamówień rządowych.

Art. 1. Przy Ministerstwie Przemysłu i Handlu powstaje Urząd Rozdzielczy zamówień rządowych na wyroby przemysłowe, w którego skład wchodzi delegaci Ministerstw: Przemysłu i Handlu, Rolnictwa i Dóbr Państwowych, Spraw Wojskowych, Aprowizacji, Robót Publicznych, Komunikacji, Poczty i Telegrafów i Skarbu.

Art. 2. Przewodniczącego Urzędu Rozdzielczego mianuje Minister Przemysłu i Handlu.

Art. 3. Wszystkie organy rządowe winny skierowywać swoje zamó-

wienia na wyroby przemysłowe do Urzędu Rozdzielczego, który będzie dzielił te zamówienia pomiędzy odpowiednie zakłady przemysłowe.

Art. 4. Opracowanie przepisów, któremi Urząd Rozdzielczy rządzić się będzie przy wykonywaniu swoich zadań, powierza się Ministerstwu Przemysłu i Handlu.

Dan w Warszawie, dnia 7 grudnia 1918 roku.

Naczelnik Państwa:

J. Piłsudski

Prezydent Ministrów:

Moraczewski

Minister Przemysłu i Handlu:

J. Iwanowski

56.

U S T A W A

Polskiej Krajowej Kasy Pożyczkowej.

Art. 1. Zanim na mocy uchwały sejmowej nie zostanie powołany do życia Bank Polski Polska Krajowa Kasa Pożyczkowa, założona i prowadzona aż do 11 listopada 1918 r. przez okupacyjną władzę niemiecką, jest jedyną emisyjną instytucją bankową Państwa Polskiego, kasą centralną urzędów państwowych i miejscem przechowywania depozytów, znajdujących się pod opieką państwa.

Art. 2. Suma marek polskich, wypuszczonych przez Polską Krajową Kasę Pożyczkową do 11 listopada 1918 r., wynosi 880.150.867 marek 50 fenigów. Za pewność aktywów, w jakich została umieszczona wykazana wyżej suma, odpowiada Państwo Niemieckie. Dalszą emisję marek polskich Polska Krajowa Kasa Pożyczkowa prowadzi na rachunek Państwa Polskiego, pod nadzorem rządu, a specjalnie Ministra Skarbu, na zasadach, wyszczególnionych w następujących punktach.

Art. 3. Suma biletów Polskiej Krajowej Kasy Pożyczkowej, wypuszczonych po 11 listopada 1918 r., nie może przewyższać 500 milionów marek.

Art. 4. Marki polskie są środkiem prawnym płatniczym w całym państwie i przyjmowane są przez wszystkie urzędy, według wartości nominalnej. W tych dzielnicach kraju, w których prawnie obiegają jeszcze ruble lub korony, stosunek marek polskich do tych pieniędzy przy zapłatach skarbowych ustanawiany będzie perjodycznie przez Ministra Skarbu.

Art. 5. Polskiej Krajowej Kasie Pożyczkowej nie wolno wydać ani jednego biletu, niezabezpieczonego całkowicie złotem, licząc 2784 marki za 1 kilogram złota, albo następującymi wartościami:

a) weksłami, złożonemi do dyskonta albo na zabezpieczenie kredy-